

For nye begyndelser

L. A. Cédre

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Korrektur: Maria Fuhlendorff

Omslag: miblant.com

Layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-70-2

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget.

Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

For nye begyndelser

L. A. CÉDRE

HI READER

”For nye begyndelser,” afslutter Fernando, og det skarpe klir af krystalglas, der slår mod hinanden, fylder den sydfranske sommerluft.

”For nye begyndelser,” ekkoer det gennem selskabet, og jeg kopierer kvinden over for mig, der hastigt fjerner en undsluppen glædeståre, inden hun tager en slurk af boblerne. Den røde læbestift sætter et karakteristisk præg på glassets tynde kant.

Den fælles stilhed erstattes atter af livlig summen. Stemmer siver ind og ud mellem hinanden, ordvekslinger flyver frem og tilbage.

”Jacques? En ekstra runde?” spørger damen ved siden af mig, da kyllingen i en form for appelsinsovs endnu en gang lander i mine hænder.

Kan de blive ved?

”Ellers tak. Jeg tror, jeg holder en pause,” afslår jeg høfligt og sender den fjerde ellers lækre portion kylling videre til Louis’ grandfætter, som jeg for længst har glemt, hvad hedder. Jeg husker kun familieforholdet, fordi han ligner Louis på en prik, og kvinden mellem os – der i øjeblikket er forsvundet – gentagne gange har fortalt mig om *deres* kommende bryllup næste sommer. Et bryllup, der åbenbart kommer til at overgå dette på alle punkter.

Allerede for fire timer siden, da vi satte os til bords, bestemte jeg mig for, at jeg ikke kunne lide hende. Samtidig bestemte jeg mig også for, at jeg agter at tage grusom hævn over at skulle udholde en

hel eftermiddag og aften med Frankrigs mest arrogante kommende brud. Louis tror måske, jeg lader den slags fare, blot fordi han er gommen i dag, men næ nej. Jeg har allerede overvejet, præcis hvor mange gange jeg skal gemme hans værktøj eller binde hans snøreband sammen, før vi er kvit.

”Jacques.” En varm hånd lander på min skulder.

Når man taler om solen.

”Jeg sætter virkelig pris på, at du udholder det,” lyder Louis’ hæse stemme tæt på mit øre. ”Ingen andre gider hende.”

”Du kunne godt have givet hende til Antoine,” mumler jeg tilbage og forsøger at holde masken.

”Er du tosset? Han er først lige kommet tilbage på dating-markedet. Vi skal da ikke ødelægge hans billede af, hvor mange skønne kvinder han kan møde derude.”

Mod min vilje må jeg le højt. Da jeg lægger hovedet bagover, fanger mit blik damen i den lyserøde kjole. Den matchende læbestift er blevet fornyet, da hun træder hen over terrassen i retning mod os.

Som trådt ud af en Barbie-æske.

”Céline,” hilser Louis høfligt og rejser sig. ”Du skal straks få din stol tilbage.”

Høfligheden bløder ikke det tilspidsede ansigt op, og hun tager blot plads, inden hun vender sig mod sin kommende brudgom og lader en velmanicureret negl glide ned ad hans skjortærme i en bevægelse, jeg tror skal virke forførende, men virker fjollet, når den ikke giver hud mod hud.

Og vildt nok at have nosser til at ignorere dagens vært.

”Hvorfor overhovedet invitere hende?” mumler jeg, da jeg kommer på benene og slår følge med Louis i retning af baren. Jeg stikker en finger ind mellem slips og skjortekrave. Den franske sommer er startet tidligt, og allerede her i midten af juni er temperaturen kommet godt op over de femogtyve grader.

Louis sukker. Binder selv slipset op, så stoffet hænger løst omkring nakken.

”Du ved ... Almen høflighed. Det gør man bare. Desuden var det svært at holde festen skjult for hende – alle ved ligesom alt her på egnen. Desuden er Gabriel god nok – han har bare valgt en forfærdelig partner.”

Jeg kigger ud over de grønne marker, hvor drueplanterne står side om side. Ugni Blanc tror jeg, at Théo kaldte den. For mig ligner den en hvilken som helst anden vindrue. Jeg har tydeligvis ikke for én drue fornemhed i kroppen, for gården her – Louis’ fødested – er uden tvivl noget af det hotteste på cognacmarkedet. Og den ligger lidt udenfor verdens navle aka landsbyen, hvor der absolut intet sker.

Jeg forstår godt, han skred. Og efter at have set ham i landlige rammer de sidste par dage, er det gået op for mig, at Louis er langt mere Paris, end han selv tror.

Den unge fyr bag baren rækker os begge et fyldt glas hvidvin, og vi fortrækker over i skyggen ved en af de store egetræstønder, der er sat op som borde rundtomkring på begge terrasser. Omkring os mingles enkelte gæster med hinanden, tager et afbræk fra langbordet med den hvide dug og de overfyldte fade.

”Drenge,” hilser Fernando og støder til os med opsmøgede skjortærmer og et fyldt cognacglas. ”Gode varer,” bemærker han til Louis og løfter glasset symbolsk.

”Tak for talen, Fernando.”

Ja, tænk, at han har det i sig, den gamle.

”Naturligvis. Naturligvis. Den slags hører sig til.” Vores chef slår ud med hånden i en bagatelliserende bevægelse.

”Men er begyndelser ikke altid nye?” spørger jeg og hentyder til hans virkelig flotte tale til brudeparret. ”Hvorfor skåle for *nye* begyndelser?”

”Du kan begynde på den samme ting et uendeligt antal af

gange, og du vil altid ende samme sted,” brummer han godmodigt. ”Men hvis du en dag begynder på det med et helt nyt blik på sagen, kan det give uanede resultater. Som Louis. Hans omgang med damerne endte altid samme sted – indtil han lærte at se på det med nye øjne. Heldigt for ham holdt Hailey ved.” Fernando blinker til dagens brudgom, der ler godmodigt.

”Jeg er stadig ikke sikker på hvorfor,” joker han. ”Men jeg er en heldig mand.”

”Dét er du,” bemærker Fernando tørt. Det mørke hår, der har grå stænk i toppen, er redt ulasteligt tilbage, og han fortrækker ikke en mine, da han betragter os over kanten af det lave glas. ”Og en dag, Jacques, vil du også være det.”

”Jeg har ikke travlt,” siger jeg med et skuldertræk.

”Ikke før, du pludselig har det alligevel,” lyder svaret blot, inden han hilser os farvel og tøffer tilbage til bordet.

”Er det bare mig, eller passer han perfekt ind?” bemærker Louis, da vi kigger efter Fernando. Jeg må give ham ret. Fernando kunne være *født* her på stedet. Det sandfarvede jakkesæt sidder som støbt, og selvom han er ved at være oppe i årene, er kroppen velholdt, frisuren og skægget upåklageligt trimmet og holdningen rank.

Man skulle tro, han aldrig havde lavet andet end at være galant over for borddamer i det sydfranske.

”Hvad lavede han egentlig før firmaet?” spørger Louis. ”Jeg har aldrig fået spurgt.”

Jeg trækker på skuldrene.

”Ingen anelse,” siger jeg. ”Han snakker aldrig om tiden før motorcyklerne. Hvis nogen spørger, har vi altid fået svaret: *Fortiden er ubetydelig. Nutiden er den betydelige.*”

”Lyder som en dårlig lykkekage,” fnyser Louis.

Jeg ler og løfter automatisk glasset mod bruden, der kommer glidende hen over fliserne. Slæbet på den hvide kjole følger Hailey som en elegant skygge.

"Og hvad har I to så gang i?" driller hun med et kys til Louis og et smil til mig.

"Fernando mener, at Jacques bør finde en date," skyder Louis hurtigt.

"Det var *overhovedet* ikke, hvad han sagde!" forsvarer jeg mig straks og ved, at det her er farligt territorium i Haileys nærhed.

"Du ved, du bare skal sige til, så sætter jeg en date op med Quinn til dig," siger Hailey prompte og giver mig et blink hen over kanten på vinglasset. "De kan lide dig."

"Hvor meget jeg end værdsætter det, så ellers tak. Quinn er bare et helt andet niveau end mig," ler jeg og kigger uvilkårligt hen i retning af dem, der i dagens anledning er ikklædt et pastellyserødt jakkesæt for at matche Haileys brudepiger. Over det sidste halvandet års tid er jeg uvilkårligt kommet til at holde af Haileys gamle kollega, der af og til dukker op til deres sociale arrangementer og altid med så meget godt humør, at de kunne fylde hele Paris med det. Men jeg bliver forpustet bare ved tanken om at tilbringe så meget som en hel weekend sammen.

"Bare rolig. Vi finder én, der vil se sæbeoperaer og drikke øl i stedet," kommenterer Louis tørt.

"Hov hov," giver jeg igen. "Ikke sæbeoperaer. Drama."

"Som om der er en forskel. Indse det, makker, du er bare pissekræsen."

"Hvad med Fleur?" fortsætter Hailey datingsnakken. "Single. Seriøs. Sød."

"Du lyder som en sælger," bemærker jeg bare og ryster på hovedet. "Ellers tak."

"Men ..."

"Hailey," afbryder jeg, inden hun kan køre flere singleveninder og -venner i stilling til porteføljen. "Det er sødt af dig – af jer alle sammen, der prøver – men ellers tak. Jeg er ikke interesseret i at date nogen af dem. At date nogen i det hele taget. Jeg har det fint alene."

"Men kunne det være, at det ikke handler om de specifikke muligheder, men bare dét, at de er der? At du ikke tør gribe chancen?" bemærker hun sødt.

"Så, bryllupsrejse ... Er alt faldet på plads?" spørger jeg og vender mig mod Louis i et desperat forsøg på at skifte emne.

"Mmm," mumler han og sænker glasset fra læberne. "Når den nye fyr er kørt ind, tager vi en forlænget weekend."

"Ja, det skulle jo også nødig blive for meget," fnyser jeg.

"Vi tager revanche til efteråret," smiler Hailey. "Når højsæsonen er overstået. Men tro ikke, jeg har glemt vores samtale. Jeg skal nok finde en til dig."

Jeg skal lige til at svare, da Louis' mor kommer trippende over terrassen med et udtryk som et barn i en slikbutik. Eller mig hos en bager, det er vist ud på ét.

"Så er han kommet søde skat," kvidrer hun mod sin søn, men kindkysset er rettet mod Hailey. "Hvor var det sødt af ham, sådan at takke ja til indbydelsen."

"Han er her?"

"Taxaen er på vej ned af gruset, lige nu," nikker hun med funklende øjne, og det giver et lille jag i hjertet ved tanken om at have en mor, der tydeligvis elsker sin søn så højt.

Også selvom det vist først er de sidste par år, det er begyndt at vise sig.

"Fint, vi skal nok ..." Louis afbrydes af et højt kald fra langbordet. En robust mand i orange skjorte forsøger at fange brudeparrets opmærksomhed. Damen ved hans side spidser læberne, da dråberne fra glasset i hans hånd ryger ud over hende under de store armbevægelser.

"Jeg henter ham ind," siger jeg og skynder mig at flygte fra festlighederne til fordel for at agere velkomstkomité.

Typisk for Hailey har hun naturligvis inviteret firmaets nyeste chauffør med. Også selvom han først starter på mandag, når festlighederne er forbi.

”Det er da en oplagt mulighed at lære alle at kende på,” smilede hun bare, da jeg hævede øjenbrynet over den ekstra indbydelse. Men gutten sagde sørme ja, og sådan er vores nyeste ansatte nu på vej direkte ind i løvens gab på en hed sommerdag i vinmarkerne.

Jeg skrår gennem husets spisestue og køkken for at komme ud i gangen og slår hoveddøren op. Vognen kæmper sig stadig op ad den hullede grusvej i snegletempo, forsøger at undgå at skabe for store støvskyer fra det grå underlag.

Jeg stirrer på køretøjet, der nærmer sig, mens lydene fra terrassen stiger op over husets tag og når mig som dæmpet baggrundsmusik fra en tid, jeg ikke hører til i.

Hailey ramte godt og grundigt plet. Det handler ikke om Quinn, Fleur eller nogen af de andre venner og veninder, hun har forsøgt at matche mig med. Eller den række af onlinedates, jeg har forsøgt mig med. Der er med garanti ikke noget galt med nogen af dem. Måske er de ikke alle lige min type, men der er intet galt med dem. Det er *mig*.

Jeg hiver telefonen op af lommen og tjekker, om advokaten har svaret på den sidste mail.

Niks. Radiostilhed. Det plejer ikke at være godt.

Med et suk pakker jeg telefonen væk igen og forsøger at gøre op med mig selv, hvor langt jeg kan nå for det nuværende tal på bankkontoen.

Ikke langt. Og vigtigere endnu. Ikke langt nok.

Jeg troede, livet var kaotisk, da mor var i live, og jeg kæmpede for at betale regningerne, husets afdrag og det væld af hjælpere, der kom rendende i huset, for at sikre hende en værdig sidste tid. Men nu, efter hendes død, efterlod hun så mange hemmeligheder i kølvandet, at jeg tvivler på, om jeg overhovedet kendte hende. Om hun overhovedet elskede mig.

Den sorte vogn svinger op på pladsen foran stuehuset og gør

endelig holdt i den bagende sol. Støvet lægger sig omkring den,
og jeg kan se chaufføren vende sig mod passageren på bagsædet.

Så åbner sidedøren bagi sig, og vores nye chauffør træder ud.